

РЕШЕНИЕ

№ 9350

гр. София, 09.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 77 състав, в
публично заседание на 19.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Баева

при участието на секретаря Антонина Митева, като разгледа дело номер **12001** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. Н. "apis://B.=N.&D.=10623&T.=A.&T.=201" чл. 68л, ал. 1 от Закона за защита на потребителите (ЗПП).

Образувано е по жалбата на „А1 България“ ЕАД със седалище и адрес на управление [населено място], срещу Заповед № 1268/25.07.2024 година на Председателя на Комисия за защита на потребителите, с която на жалбоподателя е забранено да прилага нелоялна агресивна търговска практика като принуждава потребителите да заплащат издадените месечни сметки/фактури в необосновано кратки срокове.

Жалбоподателят твърди, че оспорената заповед е постановена при допуснати съществени процесуални нарушения, при неправилно приложение на материалния закон и в несъответствие с целта му. Твърди, че органът е постановил акта си при неизяснена фактическа обстановка, преди да установи наличието на нелоялна търговска практика. Твърди, че органът неправилно е приел, че е издадена фактура за използвани услуги. Твърди, че на 13.03.2024 година потребителят на услугата едностранно е прекратил договора, поради което е начислена неустойката по чл. 3.5 от анекса от 08.01.2024 година към договора. Твърди, че съобразно разпоредбата на чл. 84 от Закона за задълженията и договорите неустойката е изискуема от деня, следващ прекратяване на договора. Твърди, че деянието не представлява нелоялна агресивна практика. Моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалваната заповед. Претендира присъждане на направените пред инстанцията съдебно-деловодни разноски, вкл. юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез процесуален представител, поддържа жалбата. Ответникът – Председателят на Комисията за защита на потребителите, чрез процесуален представител, оспорва жалбата. Твърди, че Заповедта е издадена от компетентен орган, при спазване на процесуалните правила и при правилно приложение на материалния закон. Моли съда да постанови решение, с което да отхвърли жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните в производството, намира за установено от фактическа и правна страна следното: Административното производство е започнало въз основа на подаден сигнал от А. С. Д. от [населено място].

Въз основа на сигнала от жалбоподателя е изисквана информация за случая с писмо с изх. № Р-03-430/04.04.2024 година, връчено на 08.04.2024 година.

В писмено становище от 19.07.2024 година, представляващо възражение срещу Акт за установяване на административно нарушение № 006253/09.07.2024 година, жалбоподателят е изразил становището си по случая.

В Констативни протоколи от 21.03.2024 година, 15.04.2024 година и 08.08.2024 година са отразени констатациите от извършената проверка.

В Протокол № 15/21.06.2024 година от редовно заседание на Комисия за защита на потребителите е обективизирано решението за издаване на оспорената заповед.

Със Заповед № 1268/25.07.2024 година Председателят на Комисията за защита на потребителите е разпоредил забрана за прилагане на нелоялна търговска практика по чл. 68з, пр. 2, вр. чл. 68и, т. 4 от ЗЗП, изразяваща се в принуждаване на потребителите да платят издадените месечни сметки/фактури в необосновано кратки срокове като по този начин налага на потребителите извъндоговорни пречки, когато те желаят да упражнят правото и да заплатят задълженията си в сроковете по договора. За да постанови този резултат органът е приел, че жалбоподателят е издател на фактури № № [ЕГН]/13.03.2024 година за сумата от 65,68 лева – неустойка месечни такси, [ЕГН]/13.03.2024 година за сумата от 112 лева – неустойка отстъпка от цената и [ЕГН]/13.03.2024 година за сумата от 23,98 лева – неустойка. Приел е, че на 14.03.2024 година жалбоподателят е изпратил съобщение на потребителя за заплащане на неустойката в размер на 201,66 лева, тъй като срокът за плащане е изтекъл и ако желае продължаване на срока плащане трябва да заплати допълнителна еднократна такса в размер на 1,99 лева.

Заповедта е връчена на жалбоподателя на 08.08.2024 година, поради което подадената на 23.08.2024 година от адресата на акта е допустима за разглеждане.

Съдът намира, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган в кръга на предоставените му правомощия, арг. чл. 68л, ал. 1 от ЗЗП.

При издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения. Същият съдържа ясни мотиви и разпоредителна част.

Между страните няма спор по фактите.

А. С. Д. от [населено място] е сключил с жалбоподателя договор за предоставяне на сателитна телевизия, прекратен със заявление от 12.02.2024 година, считано от 13.03.2024 година.

На 13.03.2024 година жалбоподателят е издал фактури № № [ЕГН]/13.03.2024 година за сумата от 65,68 лева – неустойка - месечни такси, [ЕГН]/13.03.2024 година за сумата от 112 лева – неустойка - отстъпка от цени и услуги и [ЕГН]/13.03.2024 година за сумата от 23,98 лева – неустойка.

Не се спори, че на 14.03.2024 година потребителят е получил съобщение от жалбоподателя, че срокът за заплащане на сумата от 201,66 лева е изтекъл. В съобщението е посочено, че потребителят може да използва услугата „достъп до услуги след просрочие“ срещу такса в размер

на 1,99 лева.

Извън предмета на спора е дали потребителят дължи неустойка, както и какъв е нейният размер. Тези гражданскоправни отношения подлежат на установяване в друго производство пред общия съд.

Предмет на установяване в настоящото производство е дали определеният от жалбоподателя срок за плащане на вземането по фактурите представлява нелоялна агресивна търговска практика по смисъла на чл. 68з, пр. 2, вр. чл. 68и, т. 4 от ЗЗП.

Съгласно § 13, т. 23 от Допълнителните разпоредби на ЗЗП, „търговска практика“ е всяко действие, бездействие, поведение, търговска инициатива или търговско съобщение, включително реклама и маркетинг, от страна на търговец към потребител, което е пряко свързано с насърчаването, продажбата или доставката на стока или предоставянето на услуга на потребителите. С оглед защита на потребителите от нелоялни търговски практики и от техните вредни последици, разпоредбата на чл. 68в от ЗЗП забранява императивно използването на такива.

Търговската практика е агресивна, когато от целия ѝ фактически контекст и като се вземат предвид всички нейни характеристики и обстоятелства, и поради използването на тормоз, принуда, включително използването на физическа сила или злоупотреба с влияние, следва, че тя променя или е възможно да промени съществено свободата на избор или поведението на средния потребител по отношение на стоката или услугата, което води или може да доведе до вземането на търговско решение, което средният потребител не би взел без използването на тази търговска практика, арг. чл. 68з от ЗЗП.

При извършването на преценка дали при използването на дадена търговска практика се прилага тормоз, принуда, включително физическа сила или злоупотреба с влияние, се вземат предвид налагането на всякакъв вид прекомерни и несъответстващи на целта извъндоговорни пречки, когато потребителят желае да упражни правата си по договора, включително правото си да прекрати договора или да избере друга стока или услуга или друг търговец, арг. чл. 68и, т. 4 от ЗЗП.

В конкретния случай жалбоподателят е приел, че потребителят дължи неустойка за прекратяване на договора и е издал три фактури с основание „неустойка месечни такси“, „неустойка отстъпка от цената“ и „неустойка“ в общ размер на 201,66 лева.

Безспорно е, че неустойката обезпечава изпълнението на задължението и служи като обезщетение за вредите от неизпълнението, без да е нужно те да се доказват. Същата се дължи от момента на неизпълнение на задължението, поради което определеният срок за плащането и не е в нарушение на Закона за задълженията и договорите – чл. 92 и чл. 84.

Изпратеното съобщение представлява покана за доброволно плащане на вземане, което жалбоподателят определя като неустойка и счита, че същото е дължимо.

За да е налице заблуждаваща търговската практика е необходимо практиката да съдържа невярна, и следователно подвеждаща информация.

В този случай информацията за дължимостта на неустойката е вярна (съдът не коментира основателността на вземането, нито размера му, а само момента на изискуемостта му).

Отделно от това получаването на съобщение, че дължи незабавно плащане на неустойка за прекратяване на договора без предизвестие не може да мотивира потребителя да вземе решение, което в противен случай не би взел. Договорът вече е прекратен едностранно от потребителя. Дори и да сключи нов договор липсват данни страните да са водили преговори задължението да отпадне.

С оглед на изложеното съдът намира, че извършеното не представлява агресивна нелоялна

търговска практика, поради което оспорената заповед следва да се отмени като незаконосъобразна.

На жалбоподателя следва да се присъдят направените пред инстанцията съдебно-деловодни разноски в размер на 127,82 евро (250 лева), представляващи платена държавна такса за обжалване на акта в размер на 50 лева и юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лева по чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК.

Предвид горното, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед № 1268/25.07.2024 година на Председателя на Комисия за защита на потребителите, с която на „А1 България“ ЕАД – С. е забранено да прилага нелоялна агресивна търговска практика като принуждава потребителите да заплащат издадените месечни сметки/фактури в необосновано кратки срокове.

ОСЪЖДА Комисия за защита на потребителите [населено място], [улица] ДА ЗАПЛАТИ НА „А1 България“ ЕАД със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ЕИК[ЕИК] сумата от 127,82 (сто двадесет и седем и 0,82) евро (250 лева), представляваща съдебно-деловодни разноски.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република Б. в 14 дневен срок от получаване на съобщението с касационна жалба.

СЪДИЯ :